

Komaj se je jelo drugega dné voziti solnce po nebeškem oboku, korakala sva že po južnih obronkih znamenite Konjiške gore in vspenjala se vedno više in više. S sockinih plastij, ki jo obrobļajo na jugu, stopila sva na zilske skriljavce, dokler nisva dospela do poglavitnega gradiva — triasnega apnenca. Predno naju je objel temni gozd, prišla sva s poslednjim gorjanskim kmetom

v neprijazno dotiko. Nabirajoč raznovrstnih rastlin in drugih enakih stvari nisva se nadejala, da naju čaka pred hišo ploha nepotrebnih besedij. Škode mu nisva naredila nobene, zato sva ga na kratko zavrnila in šla mimo njega. Z neotesanim človekom ne moremo občevati, zato je najbolje, da se ne pogovarjaš z njim. Dobro, da naletiš le redkokje na tako izjemo; naše ljudstvo

Evropejska naselbina v južni Afriki.

je v obče prav prijazno, in če te izprva tudi nekako od strani gleda, nič ne dé, z dobro besedo je kmalu pridobiš. O tem sva se kar hitro prepričala. V gozdu so drvarili drvarji. Ondi je bilo potov na vse strani. Po kratkem razgovoru se takoj ponudi jeden, da naju privede do mesta, kjer nisva mogla več zaiti. Tako sva prišla po ovinkih na vrh.

Ko si postavil nogo na najvišje mesto kake gore, rad si oddahneš in počiješ,

da si nabereš novih močij, katerih ti bode treba, kadar se jameš pomikati navzdol. Tu, na tako vzvišenem prostoru izpremeniš se za kratek čas skoro popolnoma. Pozabljen ni samo ves trud in potne srage, ki so lile s tvojega čela, pozabljene so tudi vsakdanje skrbi, pozabljeno je vse, kar gomazi globoko doli pod teboj. Za vse to nimaš danes ne očesa, ne ušesa; misli ti uhajajo na vesoljstvo in kar strmé občuduješ